

Polska – Szwajcaria

mecz Rugby Europe Trophy

Warszawa, 20.11.2021

Grzegorz Bednarczyk – www.wszponachrugby.pl

Rugby Europe Trophy

Rugby Europe Trophy to drugi poziom organizowanych przez Rugby Europe corocznych międzynarodowych rozgrywek Rugby Europe International Championships. W praktyce – trzecia europejska liga (pierwszą jest niedostępny dla drużyn z zewnątrz Puchar Sześciu Narodów, drugą Rugby Europe Championship), przechodząca ostatnio pandemiczne perturbacje – ostatni sezon, 2020/2021, został odwołany, wróciła zatem po półtorarocznej przerwie.

2019/2020

W ostatnim, niedokończonym sezonie z piętnastu zaplanowanych spotkań udało się rozstrzygnąć na boisku tylko dziewięć. Polska rozegrała trzy mecze: na początek przegraliśmy w Łodzi z Niemcami 15:32, potem zaś przyszły dwa lepsze występy: wyjazdowe zwycięstwo nad Szwajcarią 23:20 oraz minimalna porażka w Amsterdamie z Holandią 6:7. Pozostałe mecze rozstrzygnięto przy zielonym stoliku: jeśli reprezentacje dogadały się – był remis 0:0 i po 2 punkty na koncie każdej ekipy. Jeśli jednak nie dogadały się – efektem był walkower (5 punktów dla zwycięzcy i 0 dla przegranej). Taki los spotkał polską reprezentację, która oba nierozegrane spotkania zamieniła na niekorzystne dla siebie walkowery – meczu z Litwą nie chcieliśmy zagrać, podczas gdy Litwini chcieli, a mecz z Ukrainą, który miał się odbyć jako pierwszy rugbyowy test na świecie po przerwie spowodowanej pierwszym lockdownem nie doszedł do skutku z powodu zarażeń koronawirusem w polskiej drużynie. W efekcie zajęliśmy w rozgrywkach ostatnie miejsce.

Mimo kadłubowego rozstrzygnięcia, najlepsza w tabeli Holandia (w czterech rozegranych meczach cztery zwycięstwa) otrzymała prawo gry w barażu z ostatnią drużyną Rugby Europe Championship, Belgią, i swoją szansę wykorzystała – dzięki zwycięstwu 23:21 awansowała o poziom wyżej, natomiast Belgia spadła do Rugby Europe Trophy. Natomiast nie było spadku z naszego poziomu, co uratowało polską reprezentację.

2018/2019

W ostatnim w pełni rozegranym sezonie, przed pandemią, zwycięzcą została Portugalia, która odniosła komplet zwycięstw. Zagrała w barażu o awans do Rugby Europe Championship z najsłabszą drużyną z tamtego poziomu, Niemcami, i pokonała ich 37:32. I radzi sobie teraz poziom wyżej całkiem nieźle. Komplet porażek odnieśli natomiast Czechy, które wskutek tego spadły o poziom niżej. Zostały zastąpione przez Ukrainę, która wygrała grupę północną Conference 1 – nie musiała przy tym walczyć o awans z mistrzem grupy południowej, ponieważ Malta zrezygnowała z udziału w nim. Polska reprezentacja zaczęła sezon od zwycięstw z Litwą i Czechami, ale potem przegrała pozostałe trzy spotkania: z kretesem z Holandią i Portugalią oraz na koniec po zaciętym boju ze Szwajcarią. W efekcie zajęła czwarte miejsce w stawce.

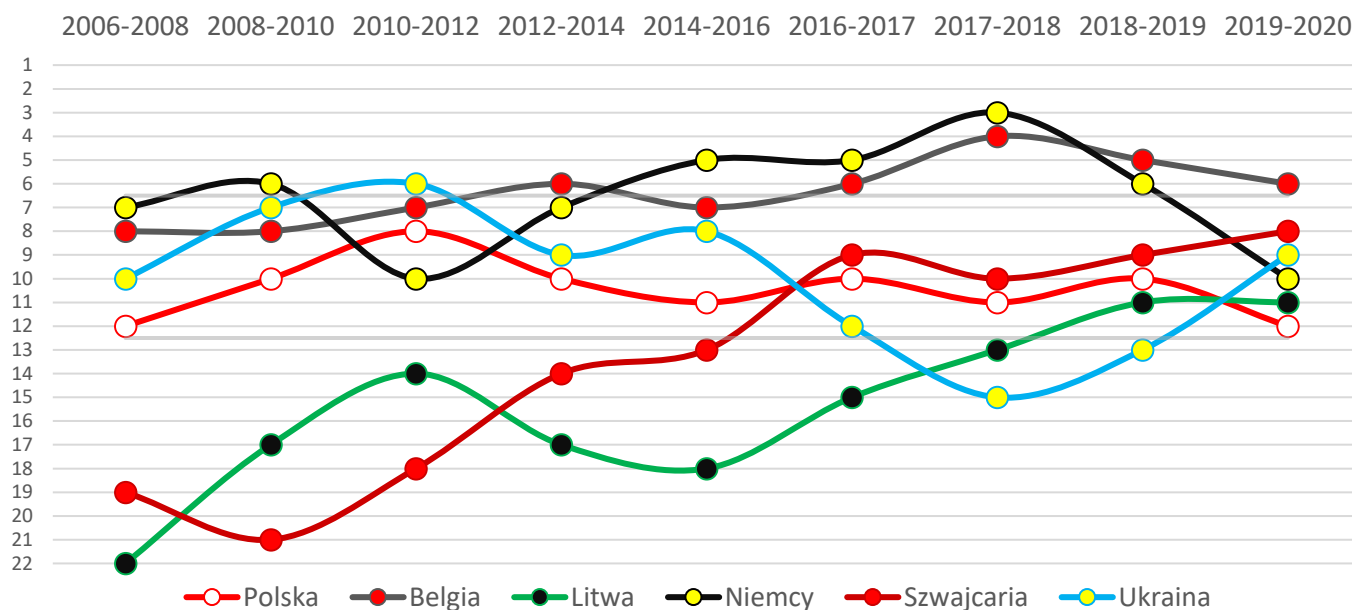
Zasady

Zasady rozgrywek są proste: sześć zespołów, grają każdy z każdym (bez rewanżów, a zatem połowa drużyn gra dwa mecze na swoim boisku i trzy wyjazdowe, a druga połowa odwrotnie). Najlepsza drużyna zyskuje prawo gry w barażu o awans na wyższy poziom REIC – Rugby Europe Championship. Najsłabsza drużyna spada poziom niżej i jest zastępowana przez zwycięzcę starcia pomiędzy najlepszymi drużynami dwóch grup Conference 1 – północnej i południowej. Czy tak będzie w tym roku – nie wiadomo. Nie opublikowano oficjalnego regulaminu, a pojawiają się nieoficjalne informacje o możliwości rozszerzenia Rugby Europe Championship od kolejnego sezonu do ośmiu drużyn, a więc zasady awansu i spadku uległyby zmianie.

W końcowej tabeli liczą się przede wszystkim punkty meczowe, przyznawane zgodnie z następującymi zasadami: zwycięzca meczu otrzymuje 4 punkty, przegrany nie otrzymuje nic, a w przypadku remisu każda z ekip otrzymuje po 2 punkty. Dodatkowo zwycięzca może otrzymać punkt bonusowy za zdobycie o trzy przyłożenia więcej od przeciwników, natomiast przegrany może otrzymać punkt bonusowy za porażkę nie więcej niż 7 punktami.

Jeśli liczba punktów w tabeli jest identyczna, decyduje bilans bezpośrednich spotkań: liczba zdobytych punktów meczowych, a jeśli ta jest równa – liczba zdobytych przyłożeń. Jeśli nadal mamy identyczne wyniki decydują kolejno: różnica punktów we wszystkich meczach, liczba zdobytych przyłożeń we wszystkich meczach i wreszcie liczba zdobytych punktów.

Lokaty drużyn RET w poprzednich sezonach rozgrywek Rugby Europe (2006–2020)

Kalendarz gier sezonu 2021/2022

8.10.2021	Ukraina	24:27	Polska
23.10.2021	Litwa	37:39	Ukraina
30.10.2021	Litwa	16:46	Niemcy
13.11.2021	Polska	21:16	Niemcy
13.11.2021	Szwajcaria	20:28	Litwa
20.11.2021	Polska		Szwajcaria
12.02.2022	Belgia		Ukraina
19.02.2022	Niemcy		Belgia
12.03.2022	Szwajcaria		Belgia
19.03.2022	Belgia		Polska
19.03.2022	Niemcy		Szwajcaria
26.03.2022	Litwa		Belgia
9.04.2022	Polska		Litwa
16.04.2022	Niemcy		Ukraina
30.04.2022	Ukraina		Szwajcaria

Tabela rozgrywek sezonu 2021/2022

Poz.	Drużyna	Zwycięstwa	Remisy	Porażki	Punkty	Przyłożenia	Bonusy	Punkty
1	Polska	2	0	0	48:40	4:4	0	8
2	Niemcy	1	0	1	62:37	8:1	2	6
3	Ukraina	1	0	1	63:64	9:9	1	5
4	Litwa	1	0	2	81:105	9:15	1	5
5	Szwajcaria	0	0	1	20:28	2:3	0	0
-	Belgia	-	-	-	-	-	-	-

Rugby w Szwajcarii

Początki rugby w Szwajcarii sięgają XIX w. (pierwszy mecz rozegrano w Lozannie w 1869), ale rugby wówczas się tam nie zdomowało, a zorganizowana działalność na szerszą skalę pojawiła się właściwie dopiero pod koniec lat 60. XX w. Szwajcaria pozostawała na uboczu światowego rugby – w opisach historii rugby pojawia się bardzo rzadko, np. Huw Richards w swojej pracy *A Game of Hooligans: The History of Rugby Union* wspomina ją tylko dwukrotnie, przy czym raz na kompletnym marginesie, a raz jako bohaterkę anegdoty obrazującej, jak wyglądało amatorskie rugby poza krajami elity w latach 70. XX w.: ponoć reprezentacja tego kraju grała kiedyś spotkanie wyjazdowe, na które nie dotarł komplet piętnastu zawodników, wobec czego zwerbowano do gry kierowcę i jednego lub dwóch dziennikarzy. Federacja powstała dopiero w 1972 i zrzesza oprócz klubów także trzy federacje regionalne. W 1975 przystąpiła do rozgrywek FIRA Trophy, ale nie odnosiła w nich nigdy większych sukcesów. Na drugi poziom rozgrywek organizowanych przez Rugby Europe awansowała dopiero w 2016 (gdy przekształcono je w obecne Rugby Europe International Championships) i nieźle się tu zdomowała. Stanowi twardy orzech do zgryzienia dla każdego rywala, a w sezonie 2019/2020 szansę na awans poziom wyżej odebrało jej odwołanie ostatniego meczu przeciwko Holandii – zwycięstwo w tym spotkaniu mogło dać jej pierwsze miejsce i prawo do gry w barażu o awans na najwyższy poziom REIC.

Rozgrywki o mistrzostwo kraju także zainaugurowano na początku lat 70. XX w. Pierwszy tytuł zdobyła w 1973 drużyna IOC z Genewy. Początkowo dominował w nim klub RC CERN, który w ciągu pierwszych 19 sezonów zdobył 12 tytułów (sześć oddał Stade Lausanne). RC CERN to najstarszy wciąż istniejący klub rugby w Szwajcarii, a założył go personel znajdującego się przy granicy szwajcarsko-francuskiej międzynarodowego centrum badań naukowych CERN (niekiedy korzystają z obiektów po francuskiej stronie granicy). W latach 90. ligę zdominował inny klub spod Genewy, z niewielkiego miasta na granicy francuskiej, RC Hermance, który między 1992 i 2004 sięgnął po 11 tytułów mistrzowskich, a rekord ten wyśrubował w 2013, dokładając dwunasty taki sukces. W ostatnich latach żadna z drużyn nie dominowała w takim stopniu, a obrońcą tytułu mistrzowskiego (przyznanego ostatnio w 2019, w 2020 rozgrywek nie dokończono, a w sezonie 2020/2021 nawet nie rozpoczęto) jest Grasshopper Club Zurych.

Męska liga piętnastek zorganizowana jest w cztery poziomy. Najwyższa liga to LNA (czyli Ligue nationale A). Gra w niej osiem drużyn, systemem ligowym, mecz i rewanż. Następnie cztery najlepsze ekipy awansują do fazy play-off złożonej z półfinałów (pierwszy z czwartym i drugi z trzecim) i finału. Na tym poziomie gra RC Yverdon, gdzie występują nasi reprezentanci, Kacper Ławski i Patryk Reksulak. Ekipa Polaków świetnie rozpoczęła sezon 2021/2022 (pierwszy po dłuższej pandemicznej przerwie) – z kompletem zwycięstw na koncie jest liderem tabeli po rundzie jesiennej. Niżej są poziomy LNB i LNC, w których walczy po siedem zespołów. Na czwartym poziomie, LND, mamy dwie grupy: wschodnią i zachodnią, obie z udziałem siedmiu drużyn. Łącznie mamy zatem w tej hierarchii 36 drużyn, czyli ciut więcej niż w Polsce. Oprócz tego mamy jeszcze ligę utworzoną specjalnie dla drugich drużyn z klubów grających na najwyższym poziomie: Excellence A. Grają tam rezerwy wszystkich klubów z LNA.

Szwajcarzy mają też rozgrywki pucharowe – w Pucharze Szwajcarii bierze udział osiem drużyn z LNA, które rozgrywają kolejno ćwierćfinały, półfinały i puchar. Pierwsza runda tegorocznej edycji będzie ostatnim akordem rugbyowej jesieni w Szwajcarii i odbędzie się za tydzień. Równolegle odbywa się też turniej pucharowy dla rezerw klubów z LNA i drużyn z niższych poziomów ligowych – Puchar FSR (czyli tamtejszej federacji) z udziałem 16 ekip.

Jeden ze szwajcarskich klubów, założony w 2014 Servette RC Genewa gra nie w ligach szwajcarskich, ale we Francji, na piątym poziomie ligowym czyli w Fédérale 2 (występuje w nim Grzegorz Janiec). Zaczynał tam od najniższego lokalnego poziomu, ale regularnie awansował kolejny poziom wyżej sezon w sezon (w ostatnim roku przed pandemią z Fédérale 3). Dwukrotnie po drodze został mistrzem Francji na swoim poziomie: w 2015 i 2018. W tej chwili w swojej grupie zajmuje trzecie miejsce z bilansem 6 zwycięstw i 2 porażek.

W Szwajcarii grają też kobiece piętnastki. Liga ma dwa poziomy: na wyższym (LNFA) gra siedem ekip, natomiast na niższym (LNFB) sześć drużyn. Reprezentacja kraju uczestniczy w rozgrywkach europejskich już od co najmniej kilku lat – tydzień temu zainaugurowała obecny sezon Rugby Europe Trophy od porażki 0:27 na własnym terenie z Czeszkami.

Polska i Szwajcaria przed meczem

Polska

Obecny sezon Rugby Europe Trophy zaczął się dla nas nadspodziewanie dobrze: graliśmy na wyjeździe z Ukrainą i przed tygodniem w domu z Niemcami, i choć to raczej w naszych rywalach upatrywano faworytów, z obu spotkań wyszliśmy zwycięsko. Nie były to co prawda zwycięstwa bardzo przekonujące – walka o sukces toczyła się do ostatnich chwil spotkań, różnice punktowe były niewielkie, w obu meczach były po naszej stronie mankamenty (w meczu z Ukrainą błędy w obronie, w meczu z Niemcami problemy w ataku) – jednak wyniki dają nam szansę poprawy w stosunku do poprzednich sezonów. W końcu od dobrych kilku lat nie możemy przebić się wyżej niż na czwarte miejsce (na zmianę lądujemy na piątym lub na czwartym), a przecież marzymy o awansie do Rugby Europe Championship.

Nasz wciąż nowy trener, Walińczyk Chris Hitt, stawia na większości pozycji na zawodników sprawdzonych już przez jego poprzedników, wprowadza jednak powoli do kadry także „świeżą krew” – w drużynie jest kilku graczy, którzy debiutowali w kadrze za jego kadencji. Wśród nich jest Michał Haznar, który przyjechał do Polski pierwszy raz przed meczem z Niemcami i od razu wskoczył do pierwszego składu. Przemawia za nim jego CV i lata gry w drużynach Griquas i Western Province w Currie Cup (a na dodatek dwa występy w barwach Stormers w Super Rugby).

W składzie na Niemcy miłym zaskoczeniem jest powrót do polskiego młyna po trzech latach przerwy byłego kapitana reprezentacji Kamila Bobryka. W porównaniu do meczu z Niemcami mamy też powrót do składu jednego z bohaterów meczu z Ukrainą, Daniela Gduli, a do podstawowej piętnastki z rezerwy przeskoczył grający na co dzień w Szwajcarii Patryk Reksulak.

Ostatnie mecze Polski (od 2018)

data	miejsce	rozgrywki	przeciwnik	wynik
03.03.2018	Amsterdam	REIC	Holandia	30:71
17.03.2018	Genewa	REIC	Szwajcaria	24:30
24.03.2018	Łódź	REIC	Portugalia	25:27
29.09.2018	Zlin	REIC	Czechy	41:22
03.11.2018	Łódź	REIC	Litwa	33:0
17.11.2018	Lublin	REIC	Holandia	0:49
16.02.2019	Setúbal	REIC	Portugalia	5:65
23.03.2019	Łódź	REIC	Szwajcaria	25:28
02.11.2019	Łódź	REIC	Niemcy	15:35
23.11.2019	Yverdon-les-Bains	REIC	Szwajcaria	23:20
29.02.2020	Amsterdam	REIC	Holandia	6:7
11.09.2021	Kraków	tow.	Węgry	43:3
09.10.2021	Lwów	REIC	Ukraina	27:24
13.11.2021	Gdynia	REIC	Niemcy	21:16

Szwajcaria

Rugby w Szwajcarii nie ma bogatych tradycji i reprezentacja długo nie mogła przebić się na wyższy poziom. Jednak dwa kolejne awansy w ostatniej dekadzie (w 2012 i 2016) wyprowadziły ich z czwartego poziomu rozgrywek organizowanych przez Rugby Europe na drugi, gdzie Szwajcarzy od paru lat zdomowali się i stanowią obecnie jedną z najsilniejszych drużyn. Można przypuszczać, że na tym ambicje Szwajcarów się nie kończą – wszak tuż przed pandemią walczyli o awans poziom wyżej (i to mimo nieoczekiwanej porażki na swoim boisku z Polską).

Pandemia spowodowała jednak duży przestój w szwajcarskim rugby. Rozgrywki krajowe zawieszono w marcu 2020 i wznowiono dopiero tej jesieni. Podobnie kadra – ostatni mecz przed pandemią zagrała w lutym 2020 (wygrywając w Heidelbergu z Niemcami, którzy kilka miesięcy wcześniej wygrali z nami), a pierwszy po pandemii zaledwie tydzień

temu. Grali w domu z Litwą, byli faworytami tego meczu, tymczasem nieoczekiwanie przegrali 20:28. Duży udział miały w porażce fatalne błędy Szwajcarów, po których padły pierwsze i ostatnie przyłożenie dla rywali. Szwajcarzy w tym meczu przegrywali po pierwszej połowie 3:13 (podobnie jak my z Niemcami), a potem nawet 6:21. Podjęli jednak pogoń i zmniejszyli stratę do zaledwie 1 punktu i mieli nadzieję na zwycięstwo. Strata piłki w ostatniej akcji meczu kosztowała ich jednak utratę przyłożenia z podwyższeniem i odebrała im nawet defensywny punkt bonusowy.

W kadrze Szwajcarii wyraźnie widać zmiany w stosunku do okresu sprzed pandemii. W składzie na Polskę jest aż sześciu zawodników, którzy debiutowali w kadrze zaledwie tydzień temu (pięciu z nich jest w pierwszym składzie), a także dwóch potencjalnych absolutnych debutantów (obaj na ławce). W porównaniu z meczem z Litwą do składu wróciło jednak trzech niezłych zawodników: bardzo skuteczny skrzydłowy Lucas Heinrich, mający za sobą kilka lat grania we francuskim CS Bourgoin Jallieu (w tym w Pro D2), łącznik ataku Jules Porcher (Aubenas na trzecim poziomie ligowym we Francji) czy Vincent Vial (partner Kamila Bobryka z pierwszej linii młyna w Vienne). Brakuje natomiast kilku zawodników z trzonu kadry przed pandemią – przede wszystkim etatowego przez wiele lat kopacza reprezentacji, łącznika młyna Simona Perroda. To jest jednak wciąż mocna drużyna i można spodziewać się twardej walki aż do końca – wszak wszystkie nasze spotkania ze Szwajcarami były spotkaniami na styku.

Ostatnie mecze Szwajcarii

data	miejsce	rozgrywki	przeciwnik	wynik
03.02.2018	Chens-sur-Léman	tow.	Wybrzeże Kości Słoniowej	30:27
24.02.2018	Setúbal	REIC	Portugalia	17:31
10.03.2018	Praga	REIC	Czechy	13:17
17.03.2018	Genewa	REIC	Polska	30:24
17.11.2018	Yverdon-les-Bains	REIC	Czechy	17:5
24.11.2018	Amsterdam	REIC	Holandia	15:36
24.02.2019	Genewa	tow.	Wybrzeże Kości Słoniowej	6:6
16.03.2019	Nyon	REIC	Portugalia	14:48
23.03.2019	Łódź	REIC	Polska	28:25
13.04.2019	Szafuza	REIC	Litwa	34:24
16.11.2019	Szawle	REIC	Litwa	40:9
23.11.2019	Yverdon	REIC	Polska	20:23
29.02.2020	Heidelberg	REIC	Niemcy	30:22
13.11.2021	Nyon	REIC	Litwa	20:28

Mecze Polski ze Szwajcarią

data	miejsce	wynik	punkty dla Polski
01.04.2000	Sopot	15:8	Wojcieszak 5, Komisarczuk 5, Lipkowski 5
02.10.2004	Gdynia	20:15	Konieczny 10, M. Wilczuk 10
22.04.2017	Warszawa	12:22	Lament 5, Zeszutek 5, Gasik 2
17.03.2018	Genewa	24:30	Banaszek 14, Zeszutek 5, D. Kornath 5
23.03.2019	Łódź	25:28	Banaszek 8, K. Pogorzelski 5, Buczek 5, Zeszutek 5, Piotrowicz 2
23.11.2019	Yverdon-les-Bains	23:20	J. Nowicki 18, K. Pogorzelski 5

Tylko sześciokrotnie dotąd mierzyliśmy się ze Szwajcarią, a bilans tej rywalizacji mamy remisowy: 3:3. To były zacięte spotkania i tylko raz zakończyły się różnicą punktów większą niż 7 (a i wtedy do ostatniej chwili walczyliśmy przynajmniej o remis). Szwajcarzy długo grali na niższym poziomie od naszego. Pierwszy mecz rozegraliśmy w 2000, a częściej mierzymy się dopiero od 2017, gdy nasi rywale awansowali na drugi poziom Rugby Europe International Championships.

Poprzednie mecze reprezentacji Polski w Warszawie

data	przeciwnik	wynik	punkty dla Polski
24.05.1968	Szwecja	38:3	Górzyński 9, Roguski 6, Całka 6, Janus 5, Kopyt 5, Opieka 3, Sasin 3, Tempczyk 2
12.05.1969	Francja	0:67	--
08.10.1972	Czechosłowacja	23:9	Całka 6, Sasin 3, Mańko 4, Banaczek 4, Chmielewski 4, Klockowski 2
22.04.1973	Portugalia	35:13	Klockowski 16, J. Jagieniak 4, Mańko 4, Olejniczak 4, Górzyński 4, Banaczek 3
03.11.1974	Czechosłowacja	4:3	J. Jagieniak 4
04.05.1975	RFN	29:6	Mańko 12, J. Jagieniak 8, Cz. Jagieniak 7, Klockowski 2
23.10.1977	Włochy	12:6	Kruszyński 8, Cz. Jagieniak 4
11.05.1978	Bułgaria	54:0	Kruszyński 14, Milart 8, Kuć 8, Ciesielski 4, Dąbrowski 4, Jabłoński 4, Gąsiorowski 4, Gołąb 4, Stachórko 4
21.05.1978	Hiszpania	22:28	Kasiński 8, J. Jagieniak 4, Krac 4, Zaniewski 4, Malarczyk 2
10.10.1982	Holandia	6:13	Kiciński 6
16.05.1984	Francja	3:19	Mańkowski 3
30.05.2009	Belgia	14:3	Banaszek 9, Hotowski 5
25.10.2009	Czechy	5:19	Hotowski 5
07.09.2013	Szwecja	30:9	Banaszek 13, Janiec 5, Szostek 5, Rokicki 5, Stępień 2
12.10.2013	Czechy	30:10	Banaszek 17, Pawelec 5, Krużycki 5, Gasik 3
06.09.2014	Szwecja	29:17	Gasik 10, Banaszek 9, Zeszutek 5, Buczek 5
18.10.2014	Holandia	9:8	Banaszek 9
14.11.2015	Mołdawia	18:14	Banaszek 8, Sirocki 5, M. Wilczuk 5
19.03.2016	Belgia	11:21	Gasik 6, Reksulak 5
22.04.2017	Szwajcaria	12:22	Lament 5, Zeszutek 5, Gasik 2

Dopiero po 10 latach istnienia polskiej reprezentacji w rugby zawitała ona do Warszawy. Pierwsze dwa mecze w tym mieście odbyły się na Stadionie Dziesięciolecia w obecności tłumów zgromadzonych by oglądać finałowe rundy etapów Wyścigu Pokoju – w 1968 ostatniego, a w 1969 pierwszego.

Kolejne mecze w Warszawie, w latach 70. i 80. na szczęście nie miały już statusu imprez towarzyszących wyścigom kolarskim. Większość odbywała się na stadionie Polonii. Jednak po kolejnym przegranym meczu z Francją w 1984 rugby reprezentacyjne ponownie z Warszawy znikło, tym razem na niemal dokładnie ćwierć wieku. Powróciło w 2009, a ostatni mecz w stolicy nasi rugbyści rozegrali przed pięciu laty, z tym samym przeciwnikiem co dziś.

Składy

Polska

pozycja	imię i nazwisko	rok urodzenia	klub	występy (punkty) w kadrze	debiut
1	Thomas Fidler	1996	Ogniwo Sopot	6	2.11.2019 Niemcy
2	Kamil Bobryk	1984	CS Vienne (Francja)	47 (15)	23.04.2005 Bułgaria
3	Radosław Bysewski	1993	Ogniwo Sopot	24	26.04.2014 Ukraina
4	Edward Krawiecki	1993	Bromsgrove RFC (Anglia)	6	2.11.2019 Niemcy
5	Mateusz Bartoszek	1990	RC Bassin d'Archachon (Francja)	37 (20)	25.10.2009 Czechy
6	Jan Cal	1988	Up Fitness Skra Warszawa	5 (5)	2.11.2019 Niemcy
7	Dawid Rubaśniak	1998	Ebbw Vale RFC (Walia)	4 (5)	29.03.2020 Holandia
8	Piotr Zeszutek	1991	Ogniwo Sopot	26 (55)	13.04.2013 Mołdawia
9	Dawid Plichta	1994	Orkan Sochaczew	19 (5)	12.09.2015 Szwecja
10	Wojciech Piotrowicz	1990	Ogniwo Sopot	17 (91)	20.11.2010 Niemcy
11	Ross Cooke	1993	Tynedale RFC (Anglia)	6	23.03.2019 Szwajcaria
12	Daniel Gdula	1994	Posnania	17 (38)	24.09.2016 Ukraina
13	Michał Haznar	1994	Griquas (Południowa Afryka)	1	13.11.2021 Niemcy
14	Stasio Maltby	1999	Brighton RFC (Anglia)	3 (5)	11.09.2021 Węgry
15	Patryk Reksulak	1995	RC Yverdon (Szwajcaria)	14 (10)	18.04.2015 Belgia
rezerwowi					
16	Quentin Cieslinski	1999	ASV Lavaur (Francja)	1	9.10.2021 Ukraina
17	Grzegorz Buczek	1986	Lechia Gdańsk	21 (15)	29.10.2013 Madagaskar
18	Sylwester Gąska	2002	Ogniwo Sopot	3	11.09.2021 Węgry
19	Krystian Olejek	1999	Awenta Pogoń Siedlce	2 (5)	11.09.2021 Węgry
20	Michał Krużycki	1987	Lechia Gdańsk	32 (10)	5.05.2007 Łotwa
21	Siokihava Taufui Halaifonua	1995	Up Fitness Skra Warszawa	2	11.09.2021 Węgry
22	Mateusz Plichta	1991	Ogniwo Sopot	15 (10)	18.02.2017 Portugalia
23	Krystian Pogorzelski	1996	Master Pharm Rugby Łódź	9 (15)	19.03.2016 Belgia

Kapitan: **Piotr Zeszutek** – ur. 1991, wiązacz młyna, z rugby związany od dziecka (choć próbował także koszykówki), od 10 lat kapitan Ognia Sopot. Urwał się z niego dwukrotnie: w sezonie 2013/2014 grał we francuskim St. Etienne w Fédérale 3, a w 2018 był na stażu w londyńskich Harlequins. Dwukrotny mistrz Polski, kapitan reprezentacji od 2017.

Trener: **Chris Hitt** – ur. 1989, absolwent University of South Wales, pełnił różne funkcje w Welsh Rugby Union związane z rozwojem rugby, a także trenował siódemkowy zespół Samurais. Od 2018 współpracował z reprezentacją Polski, w 2019 został trenerem młyna reprezentacji Niemiec. Powołany na stanowisko trenera reprezentacji Polski na początku 2021, poprowadził tej jesieni trzy pierwsze spotkania w tej roli.

Szwajcaria

pozycja	imię i nazwisko	rok urodzenia	klub	występy (punkty) w kadrze	debiut
1	Dominic Gorman		Yverdon RC	11	22.04.2017 Polska
2	Nathan Pelsy		US Annecy (Francja)	14	18.03.2017 Holandia
3	Vincent Vial	1994	CS Vienne (Francja)	10 (5)	3.02.2018 Wyb. K. Słoniowej
4	Christian Rohrig		Grasshopper Club Zürich	5	24.02.2019 Wyb. K. Słoniowej
5	Romin Vivarie		Lausanne University CR	1	13.11.2021 Litwa
6	Antoine Salino		Servette RC	1	13.11.2021 Litwa
7	Tim Vögtli		Grasshopper Club Zürich	20 (20)	26.11.2016 Mołdawia
8	Cyril Lin	1984	Nyon RC	34 (55)*	3.11.2012 Chorwacja*
9	William Meyer		RC Savoie Rumilly (Francja)	2 (5)	16.11.2019 Litwa
10	Jules Porcher	1998	RC Aubenas Vals (Francja)	5 (11)	17.03.2018 Polska
11	Hugo Malyon	1995	RC Suresnes (Francja)	5 (5)	3.02.2018 Wyb. K. Słoniowej
12	Jess Roberson		Grasshopper Club Zürich	1	13.11.2021 Litwa
13	Tommaso Volta		Hermance RRC	1 (7)	13.11.2021 Litwa
14	Lucas Heinrich	1995	Servette RC	25 (60)	25.10.2014 Izrael
15	Jolan Vincent		US Nantua Haut Bugey (Francja)	1	13.11.2021 Litwa
rezerwowie					
16	Maxime Luçon	1993	CA Pontarlier (Francja)	25 (5)*	6.04.2013 Malta*
17	Manu Ronza		Lausanne University CR	9	19.11.2016 Portugalia
18	Andri Koeferli		Grasshopper Club Zürich	--	--
19	Nicolas Lugeon		Stade Lausanne	4	24.02.2019 Wyb. K. Słoniowej
20	Gaëtan Moser		Servette RC	--	--
21	Nathan Thomas	1997	Nyon RC	3	24.02.2019 Wyb. K. Słoniowej
22	Hugh Kisielewski	1990	Grasshopper Club Zürich	8	18.11.2017 Holandia
23	Alexandre Grillon		Lausanne University CR	1	29.02.2020 Niemcy

) **Uwaga: Ustalając statystyki Szwajcarów byłem w stanie sięgnąć wstecz do połowy 2012. Z tego powodu może się zdarzyć, że są tu zawodnicy, którzy zadebiutowali wcześniej niż wskazano i zagraли więcej spotkań w reprezentacji, bo występowali w niej przed tą datą. Dane, których może to dotyczyć, są podane w kolorze szarym.*

Kapitan: **Cyril Lin** – ur. 1984, zawodnik trzeciej linii młyna, 181 cm wzrostu i 104 kg wagi. Pochodzi z Francji, wychowywał się w położonej u podnóży Pirenejów niewielkiej miejscowości Lannemezan i w tamtejszej drużynie potem przez wiele lat występował na poziomie Fédérale 1 i Pro D2 (tutaj jeden zawodowy sezon 2009/2010). Z Lannemezan został mistrzem Francji na poziomie Fédérale 1 w 2009. W 2015 przeniósł się do Szwajcarii i gra w tamtejszym Nyon RC, z którym dwukrotnie zdobył mistrzostwo kraju (2016 i 2017). W kadrze Szwajcarii jest najbardziej doświadczonym zawodnikiem i jej kapitanem od wielu lat.

Trener: **Olivier Nier** – ur. 1964 we Francji, doświadczony trener rugby. Pracował w klubach Grenoble i Brive. W latach 2005–2006 trenował japońską drużynę Toyota Shokki, potem m.in. był członkiem sztabów trenerskich francuskiej drużyny Oyonnax (2007–2010, w lidze Pro D2, m.in. finał i półfinał ligi), reprezentacji Rumunii (2009–2010, najlepsza drużyna Pucharu Narodów Europy w 2010 i awans do Pucharu Świata w 2011). W latach 2010–2012 kierował francuską drużyną Pays d’Aix (dzisiejsze Provence), w latach 2013–2015 Massy (w Fédérale 1, z którą awansował do Pro D2), a w latach 2015–2016 (USRP Romans). Reprezentację Szwajcarii objął w 2016.

Sędziowie

Sędzia główny: Eki Fanlo; liniowi: Andoni Susperregi-Iragorri, Iñigo Muñoz-Cao (wszyscy z Hiszpanii).